

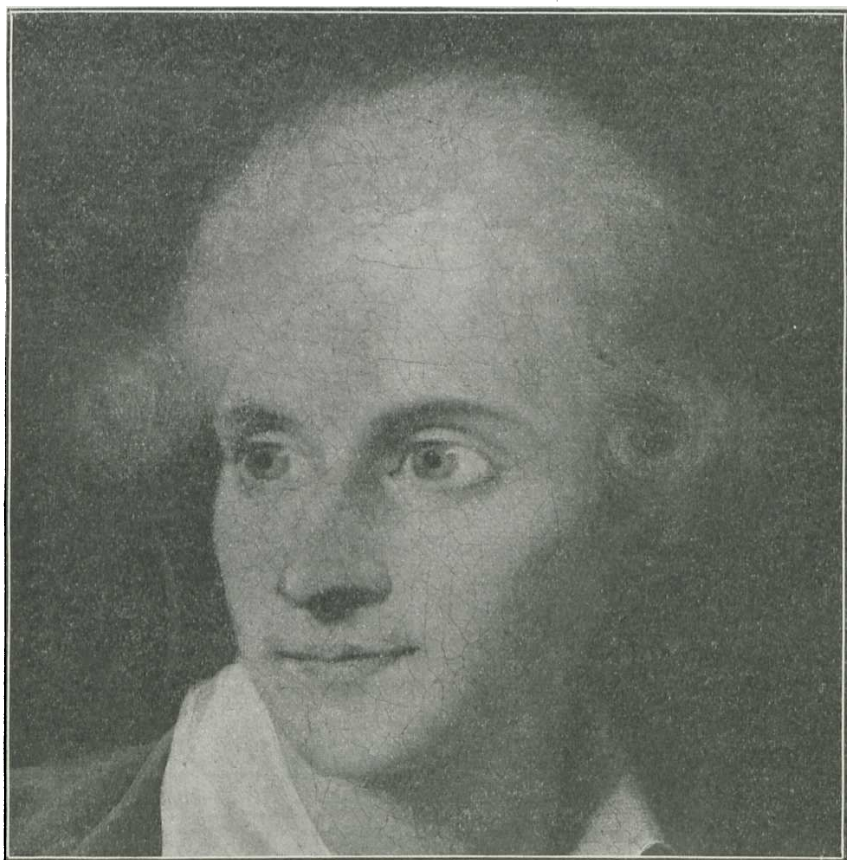

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS
XXXXXX MEDLEMSBLAD

3. Serie Nr. 39.

April 1935.

A. C. Hviid, Regensprovst 1781—88.
Plantede Linden 12. Maj 1785.

Programmet for
L I N D E F E S T E N

Søndag den 12. Maj 1935 afholdes Fest
i Anledning af

Lindens 150-aarige Fødselsdag.

Der mødes Kl. 14,40 i Regensgaarden (Paaklædning almindeligt mørkt Tøj). H. M. Kongen kommer til Stede.

Efter Tale af Provsten og Sang hilses paa Linden, hvorefter der finder en Sammenkomst Sted paa Salen. (Vin og Kage.)

Kl. 18,40 stilles paany i Regensgaarden (Festdragt). Der marcheres i samlet Trop til Universitetets Spisestuer, hvor Middagen (3 Retter Mad, diverse Vine og tør Kaffe) indtages. Cigarer forefindes.

Om Aftenen Panchesold paa Gaarden.

Prisen for »afdøde« Regensianere er 12 Kr. (heri indbefattet Betjening og Cigarer).

For Udflyttere fra Aarene 1930—35, som er Medlemmer af Samfundet, er Prisen 8 Kr.

Anmeldelse med Oplysning om Udflytteraar for yngre »afdøde«s Vedkommende sendes senest 7. Maj til Klokkeren, stud. theol. Overgaard, Regensen.

Betalingen vil blive opkrævet ved Ankomsten om Eftermiddagen.

BESTYRELSEN

Det vil være nødvendigt, at Medlemmer af Regensianersamfundet, som ønsker at deltage i Eftermiddagsfesten i Regensgaarden den 12. Maj Kl. 14,40 præcis, afhenter Adgangskort hos Klokkeren senest Dagen forinden.

Paa Regenslindens 150 Aars Fødselsdag.

I den Tale, som Digteren Hostrup holdt for Linden ved dennes 100 Aars Fest, udtalte han bl. a.: „Linden er Stammen for hele Regensen; falder Linden, falder ogsaa den gamle Gaard“.

Hele hans Tale aander iøvrigt den varmeste Kærlighed for Regensen og dens Lind og den dybeste Forstaaelse af, at Linden, som den hæver sig stolt, majestætisk midt imellem de gamle Længer, i Virkeligheden er det samlende Midtpunkt for Livet paa Regensen. *Den* er det, som faar gamle Regensianere til Tid efter anden at stikke Hovedet inden for Porten og se, om alt nu staar som for, d. v. s. om Linden staar som for.

Det er en imponerende Tanke, at denne samme Lind igennem 150 Aar, Aar for Aar, har foldet sig ud i sin pragtfulde Dragt, og Aar efter Aar som en jublende Fanfare til Ungdommen og Glæden har hævet sig stedse højere og højere over Gaardens Mure og har bredt sit dejlige Løv skyggende over Generation efter Generation af unge Regensianere, som samledes til Alvor og Skæmt om dens Stamme.

Utallige er de Kærlighedserklæringer, der paa Prosa og Poesi igennem Aarene er blevet bragt den stadig jomfruelige Lind. Blad blot Regensens Visebog igennem, og man vil finde deri Udtryk for den højeste Begejstring som for den ømmeste, den mest nænsomme Kærlighed, svøbt i de skønneste Ord. Er det mon ikke Linden, der igennem Aarene har formaaet paa en forunderlig Maade at knytte Regensianerne sammen i et Broderskab af Mænd, for hvem Tonen uvilkaarligt dæmpes, naar Talen, ofte mange Aar efter Udflytningen, falder paa Livet derinde, eller Øjnene tændes med ny Glans, efter som Minderne dukker frem, og Tungen løsnes for alt, hvad der trænger sig paa af Erindringer fra Samlivet imellem de røde Mure.

Linden fylder Gaarden, som den fylder Regensianernes Sind og Sans med sin Skønhed, sin Storhed, sin betagende Rigdom paa stadig spirende Ungdom og Kraft. Som nye Kuld af Regensianere Aar for Aar rykker ind og tager Gaarden i Besiddelse, saaledes bryder Knopper og Blade Aar for Aar frem af nøgne Grene og giver med deres overdaadige, svulmende Rigdom Skygge og Kølighed til Gaarden ved Taarnets Fod.

Men ogsaa i Efteraarets og Vinterens Tid virker den betagende ved sin Krones Pragt, naar Bladene ikke længere lægger deres Slør over det fine Netværk af Grene og disse sorte og nøgne stritter til alle Sider, eller naar Sneen har lagt sine bløde, hvide, men tunge Puder paa Træet og bøjer selv nogle af de mægtigste Grene mod Jorden, saa det sukker og stønner i den gamle Lind.

Ja, Linden er gammel nu. Jeg véd ikke, hvor gammelt saadan et Træ kan blive; men det maa jo segne en Gang, og der vil gaa et Suk gennem Gaarden den Dag, da den maa falde, den gamle Lind, og Sukket vil genlyde i Regensens unge Sønner som i alle de mange gamle ude i Landet, der regner Livet

i de korte Aar paa Regensen for den lykkeligste Tid i deres Ungdom, der kom til at se paa vor prægtige Lind som et lykkeligt samlende Midtpunkt i deres Regenstid, og for hvem Regensen og Linden paa en forunderlig Maade indgik i en Forbindelse, der har gjort det umuligt og altid vil gøre det umuligt at skille dem ud fra hinanden.

Mon der findes mange Billeder af Regensen, hvor ikke Linden danner det naturlige Midtpunkt i Billedet?

I Hostrups Tale lød de varslende Ord: falder Linden, falder ogsaa den gamle Gaard.

Vi, som nu oplever Lindens 150-aarige Festdag, og som har kunnet følge, hvorledes den er begyndt at lide Alderdommens Skrøbeligheder, og med ve-modblandet Glæde har set, hvorledes der er gjort alt muligt for at forlænge dens Liv, vi hverken kan eller vil dog underskrive disse Hostrups Ord.

Den gamle Lind kan falde og maa en Dag falde; men Gaarden, som har givet den Læ i de mange, mange Aar, vil staa endnu trods alle Planer om Flytning til andre og lysere Steder, og alle vi, som med vor Regenstid ind-sugede Kærlighed til Regensens Lind, vil vel føle et Savn ved ikke mere at se Linden i Gaardens Midte; men vi vil staa fylket som en mangelhovedet Hær til Forsvar for den Bygning, der gennem Aarhundreder har givet Ly og gode Arbejdsmuligheder for Slægt efter Slægt af unge Studenter.

Paa Lindens Fødselsdag bringer vi gamle Regensianere og alle de unge med os vor sonlige Hyldest til vor kære, gamle Regens og til den gamle og evigunge Lind.

Otto Bjørneboe.

Minder fra Lindens 100-Aars Fest.

I.

En lysende Fest med en enkelt Sky.

Pastor emeritus K. Bjerre, der var Klokker ved Lindens 100-Aars Fødselsdag den 12. Maj 1885, og som endnu er en flittig Gæst ved Sammenkomster i Regensianersamfundet, har paa Opfordring tilstillet Redaktionen følgende:

Naar man en Vinteraften staar paa et højt Sted, ser man Lysskær om-kring over Byer og Boliger, og hvis man kender Egnen, tænker man paa de Mennesker, der færdes under Lysskærene.

Naar man i en høj Alder ser tilbage paa sit Liv, er der ogsaa Lysskær over en Del af det, man har oplevet, og saa tænker man paa de Mennesker, som var med i disse Oplevelser.

I mit Minde-Panorama staar der et stærkt og klart Lysskær over Regensen. Saa gaar Tankerne der ind — ikke mindst nu i de sidste Aar, da jeg som

»Emeritus« bor her i Byen og af og til kan gaa derind personlig. Og saa lever de i mine Tanker, alle de gode Venner og Kammerater og ogsaa de »faste« Beboere der inde lige fra Provsten, Professor J. L. Ussing, som altid var min gode Ven og Støtte, til min rappe Rengøringskone Madam Larsen, som bl. a. udmærkede sig ved at benægte alt, hvad der hed Smitte — »det tror de unge Doktorspirer, de kan bilde os ind«, sagde hun med stor Overlegenhed.

I Lysskæret over Regensen er der en særlig stærk og klar Flamme over Linden, og denne Flamme stiger højt mod Himlen, naar vi tænker paa 100- Aarsfesten i 1885. Jeg efterkommer derfor gerne Redaktørens Anmodning om at meddele lidt fra den Begivenhed.

Ved Foraarsgeneralforsamlingen meddelte jeg, som havde været Klokke i to Semestre, at jeg maatte trække mig tilbage af Hensyn til, at jeg skulde op til Eksamen den følgende Jul. Der viste sig imidlertid en saa fuldkommen Enighed om, at jeg nødvendigvis maatte tage Lindens festen med, at jeg gav efter. Jeg har i »Kirkebogen« skrevet, at jeg ikke vilde fortryde det, selv om det skulde koste mig en »Grad« ved min Eksamen, og det erklærer jeg herved, at jeg ikke gør. Der er saa mange lyse Minder, der synger i min Sjæl baade fra Forberedelserne og fra selve Dagen — og Natten —, at jeg umuligt kan fortryde det.

Der er i Grunden kun een Ting, som det gør mig lidt ondt at tænke paa, ikke fordi der blev Strid og Diskussion om den; for vi vilde jo ikke være rigtige »danske Studenter«, hvis vi ikke paa en Række Generalforsamlinger skiftevis vedtog og forkastede den samme Ting, men fordi Resultatet blev, at en af Regensens bedste Sønner, Digteren og Politikeren Carl Ploug med Rette følte sig krænk.

Som jeg skrev i »Regensen« i Fjor, var der paa den Tid en stærk politisk Bevægelse paa Regensen, og den kulminerede, da Estrup d. 1. April 1885 udstedte den »provisoriske« Finanslov med Udgiften til Københavns Fæstning, skønt Folketingets Flertal var imod det. Mange mente, at der vilde blive »Revolution«.

Da jeg nu — selvfølgelig — foreslog at indbyde Hostrup og Ploug som Æresgæster til Lindefesten, blev der rejst Indvendinger for Plougs Vedkommende, fordi han som Redaktør og Landstingsmand støttede Estrup. Forslaget blev dog vedtaget; men nogle Dage efter modtog jeg en »Adresse« med 51 Navne under. Det var et »Ultimatum«. Hvis Ploug blev indbudt, vilde Underskriverne udeblive fra Festen. Paa en ny Generalforsamling fastholdt jeg mit Forslag. Enten skulde begge disse Mænd indbydes, eller ingen. Det blev dog vedtaget at indbyde Hostrup, men ikke Ploug. Jeg nedlagde

saa mit Mandat, og der blev indvarslet til en ny Generalforsamling med Dagsorden: »Valg af Klokker«. Der var saa »Regeringskrise« i 3 Dage, og i hele Gaarden summede det som i en Bikube. Men saa lagde Stormen sig. Paa Generalforsamlingen blev det vedtaget, at der ingen skulde indbydes (idet de to Partier hver indbød sin Mand — »privat«).

Der skete saa yderligere det Uheld, at »Ploug-Mændene« kom for sent med deres Indbydelse. Ploug kom selv og købte sin Billet. Han var altsaa med til Festen, men han var tavs og aabenbart ked af det. Provsten, Professor Ussing, taler ogsaa med Beklagelse om det i »Af mit Levned« S. 184. Jeg var ogsaa ked af det, skønt jeg ikke hørte til Plougs Partifæller, og skønt jeg selv — til Trods for, at jeg stod midt i »Brændingen«, — aldrig mærkede det mindste til Kritik og blev enstemmig genvalgt af begge de stridende Partier. Jeg har siden tit undret mig over det og tænkt paa det med Taknemlighed.

Der var altsaa en lille Sky over Festen; men det var ogsaa den eneste. Ellers var det i Sandhed en Fest med Lys og Glans over sig.

Det vil sige: billedlig; thi Vejret var ondt og det øsregnede, men ogsaa mod det blev der Raad. Vi var to, der gik ned i Krigsministeriet, og der var man yderst elskværdige og sendte et halvt Hundrede Soldater hen for at stille Døckerske Telte op i Regensgaarden. Om Aftenen klarede det op, og det var lunt og herligt, saa Festen kunde fortsættes med Liv og Lyst den hele Nat — til Fotografen Kl. 4½ forevigede Linden, Gaarden med Teltene og en anselig Skare tapre Lindesønner.

I taknemmelig Erindring om Festen for 50 Aar siden ønsker jeg nu, at 150-Aarsfesten maa forløbe lyst og godt, saa at Deltagerne, naar de en Gang sidder som gamle »afdankede« Embedsmænd, maa se et Lysskær over Regensen i Almindelighed og Linden i Særdeleshed.

Og saa maa en gammel Præst nok faa Lov til at slutte med de Ord: »Guds Velsignelse over Regensen og alle dens nuværende, forhenværende og fremtidige Beboere!«

Vodroffsvej 13⁴, København V., 19. Marts 1935.

K. Bjerre.

II.

Lindens Tak i Niels Møllers Vers.

Lindefesten i 1885 udmærkede sig ved en Række fremragende poetiske Bidrag, blandt hvilke Iver Iversens Lindekantate og Niels Møllers »Lyse Lind i Blade-Vrimmel« har bevaret deres Livskraft gennem Aarene. Mindre kendt er i Dag det omfattende Digt, hvorved Niels Møller frembar Lindens Tak. I sin grundige Opbygning og vel gennearbejdede Stil er den daværende stud. juris' Arbejde karakteristisk for adskilligt i den nu 75-aarige Forfatters alsidige Produktion.

Hvad har de gjort ved den store Lind,
 det grønne Træ, den gamle af Dage!
 Fra Top til Tind har de hyllet mig ind
 med vajende Vimpler og flagrende Flage.
 Og brogede Kupler og lysende Krus
 hænger paa alle mine Grene,
 og viftende Luer og flammende Blus —
 hvad mon dette skal mene?

Lys over hele det gamle Hus,
 Lys bag hver eneste Rude,
 og nede i Gaarden Sus og Dus,
 jeg hører saagar Musikanter tude; —
 jeg hører Stemmer, som synger,
 Sangen stiger lettelig svævende
 mod mine Grene, der gynger,
 mod mine Blade i Natvinden bævende.

Der sidder de skarevis bænkede
 og drikker de rædsomste Kvantiteter
 — drikker som de var gale.
 Nu skal de sagtens ogsaa »tale«
 — alle er Talere eller Poeter — — —
 ja se! der rejser sig én — jeg ku' tænke
 det.

Hvem mon den Tale gælder?
 For hvem mon de Stemmer synger?
 Hvorfor har de hentet Vindruesaften
 massevis op af den dybe Kælder?
 Hvorfor er de kommen herhen i Aften
 i store Skarer, i tætte Klynger?

Jeg bøjer mit Hoved og lytter lidt
 vrippen,
 thi Vaaren har været en af de svale,
 Solen gjorde kun lidet Gavin,
 og Vinden rev mig i Toppetippen —
 Jeg lytter og hører mit eget Navn
 priset og lovet i Sang og Tale
 baaret imod mig af mange Stemmer.

Hvad spørger jeg nu om de svundne
 Savn? —
 Se, mine Sønner ej Linden glemmer,
 de er de gamle, prægtige Ka'le
 og søger sig Ly i min lysgrønne Favn.

Kjære Børn! — I mig næsten beskæm-
 mer; —
 jeg havde saa sandt saa smaat bildt mig
 ind,
 at I havde glemt jeres gamle Lind
 og ej vilde stadse den mindste Smule,
 endskjønt, som I véd, jeg i hundrede
 Aar

har skygget over jer hele Gaard
 og været til Pryd for den gamle Bule.

Og nu flokkes I om mig, gamle og unge,
 fra mange Steder, i mange Stillinger —
 skjønt det maaske kostet jer mange
 Skillinger,

kom I dog sammen mit Lov at sjunge. —
 Her flokkes I om mig, unge og gamle —
 Dunhaarshager og skaldede Pander;
 tænke sig: jeg har kunnet jer samle
 under mit svajende Blade-Banner!

Jeg nægter ikke, bag Bark og Blade
 mit Hjærte sig føler en Smule vigtigt; —
 men naar jeg nu ser saa mange glade
 Mennesker vise mig saadan Ære,
 saa tør jeg vel nok lidt storagtig være —
 Ikke sandt? Er det ikke rigtigt?

Jeg hilser jer, alle I gamle Svende,
 velkommen under den grønne Lind!
 Hvor har I været saa længe henne?
 Kunde I atter hitte herind?

Jeg ser jer — knap nok jeg kan jer
 kende.

Du, som før var saa fyldig og trind,
 jeg synes, du skrumper betænkelig ind;
 du, som før var saa rank som et Spir,
 danner nu en betydelig Vinkel,
 og gudbevares! hvor tyk du blir,
 du, der en Gang var saa tynd og spinkel!

Velkommen, I gamle! Ad slyngede Veje
 fra sidst vi skiltes er I vel vandred,
 Tiden og Livet jer Stand forandred,
 fjærned jer vidt i Sind og i Eje.

Nogle slog Bo i Syd eller Nord,
 andre fattede til Øst eller Vest;
 én i Jylland blev Landsbyprest,
 en anden blev Læge, — ja Gud véd
 hvor!

I skiltes, glemte maaske hverandre,
 blev maaske ogsaa bitre Fjender, —
 saare sælsomt sig Verden vender,
 og Livet kan mangen en Mand forandre.

Dog drog I end vidt fra hverandres Vej
 og glemte hverandre siden, —
 ét fælles Minde I glemte ej,
 ét eneste Lyspunkt trodsede Tiden;
 hvad end i de svindende, stjælende Aar
 af fælles Fortid der gik jer af Minde,
 I glemte aldrig den gamle Gaard,
 I mindedes altid de susende Linde!

Jeg véd det — det gør mine Tanker
trygge —
 hver, som har hørt min venlige Stemme,
 hver, som har siddet under mit Træ,
 under min kølige, kærlige Skygge, —
 lad ham slaa Rod, om han vil i Cathay,
 aldrig den gamle Lind vil han glemme,
 altid for den vil han bøje sit Knæ!

Velkommen, gamle — under mit Løv!
 Glem for i Nat, hvad Veje I gik,
 glem for en Stund jert Livsværks Vaner,
 ryst af Sandalen Rejsernes Støv,
 send mig et kærligt Genkendelsesblik —
 i Nat er enhver kun Regensianer!
 Kast overbord de skillende Timer,
 væk for en Stund med din Rang og din
 Stand!

Nu er du Klokkerens haandgangne Mand
og har at lystre, naar Klokken kimer.

Nu er du givet min Magt i Vold;
ser du de koglende, viftende Grene?
Véd du, at jeg er en farlig Trolde!
Véd du, hvordan du i Verden er vendt?
Blot jeg et eneste Ord har sagt,
— et eneste Ord alene —

Giv agt! —
da er du atter en ung Student.

Mine unge Sønner, I brave Gutter!
 jeg hilser jer under mit bølgende Tag!
 Tak for I Kreds om den gamle slutter
 og festlig fejrer min Højtidsdag!

Vi kender hinanden — det hele Døgn
 søger I under min Krone Læ; —
 jeg ser jer ved Helg, som jeg ser jer ved
 Søgn

flokkevis rundt om det gamle Træ.

Tit under Nathimlens Blaa,
 naar Maanens Guldbue spændtes i
 Skyen,

saa jeg jer komme med Larm fra Byen
og sære Bugter langs Fliserne slaa.
Da fyldte I Luften med Latter og Sang,
Gaarden gav Gjenlyd fra alle Kanter,
dansende rundt om min Stamme I

til Rædsel for alle Kvarterets Tanter. sprang

En anden vilde maaske i Skræk
ha' rystet sit Hoved og stampet med
Fod

og tro't, der var Fare paa Færde
for jeres unge Blod, —
sligt lod jeg klogelig være;
jeg lod jer lystelig larme væk. —
Jeg véd, at Vinen skal gære,
førend den bliver god.

Oftē jeg saa jer i Aftenstunden
samles om mig med Dampen oppe,
ivrig I taled hinanden i Munden,
ingen dødelig kunde jer stoppe.

Alt, hvad der er mellem Himmel og
Jord,
alt, hvad der Menneskesindet bevæger,
tolkedes over det lange Bord,
blev kritiseret ved Bolle og Bæger.
Ej blev noget for helligt holdt,
ej blev der sparet en eneste Smule; —
hele den vældige Verdenskugle
tumled I let som en Gummibold.

Jeg staar og ser paa jer travle Færden
og nikker venlig, thi jeg forstaar den;
jeg er gammel og kjender Verden, —
i det mindste Verden her paa Gaarden.

Jeg saa i mit lange, erfarne Liv
den ene Slægt paa den anden følge,
de vandred forbi mig som Bølge paa
Bølge
i kæmpende Kaadhed, i lattermild Kiv.

Som Bladenes Æt paa de lovrige Kviste,
der fødes i Vaaren, i Vinteren falde,
er Menneskens Børn, de første, de
sidste, —
de kommer, de svinder, og ens er de alle.

Higende fremad Slægterne gaa
søgende Aandens dyreste Skatte;
hver eneste mener dem alt at fatte, —
ingen endnu saa jeg Maalet naa.

Nu vel! Dog ikke forgæves I vanker,
blot I søger med ærligt Sind,
blot jert Bryst for det Sande banker,
da er fornøjet den gamle Lind.

Da sænker den ømt sine Blades Hær
og hvisker med tusinde Tunger
venlig og moderlig mild til enhver:
Kom i min Favn, I velsignede Unger!

Niels Møller.

Gamle Regensianere.

Stadslæge *I. P. Chrom*, er afgaaet ved Døden 5. Sept. 1934.

Forstander, cand. theol. *Holger Bernt Hansen*, Gelsted Ungdomshjem, er afgaaet ved Døden 25. Jan. 1935.

Læge *Emanuel Jensenius*, Gudumholm, er afgaaet ved Døden 14. Nov. 1934.

Direktør i Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, Overlæge *Jes Ostenfeld* er afgaaet ved Døden 6. Nov. 1934.

Fh. Lektor *H. O. F. Hansen*, Odense, er afgaaet ved Døden 7. Dec. 1934.

Kontorchef i Københavns Politi *Kristian Larsen* er udnævnt til 4. Politisinspektør i Kbhvn. fra 1. Jan. 1935.

Provst *Axel Rosendal*, St. Stefans Kirke i Kbhvn., er udnævnt til Biskop i Roskilde Stift 9. Marts 1935.

Underdirektor *A. J. Nørrelund*, Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, er udnævnt til Direktør i samme 1935.

Sognepræst *Frode Køster*, Harte, er afgaaet ved Døden 16. Nov. 1934.

Dommerfuldmægtig *Johannes Fabritius de Tengnagel*, Kalundborg, er udnævnt til Dommer i Nakskov 1934.

Overlæge *Povl Jensen Ellehøj*, Hollandsk Indien, er udnævnt til dansk Konsul for Nord-Sumatra (Medan) 1934.

Lektor *Hans Mathias Jensen*, Sonderborg Statsskole, er udnævnt til Rektor ved Statens og Hovedstadkommunernes Kursus til Studentereksamen 1934.

Auditor *Svend Volkersen* er udnævnt til Kriminaldommer i Viborg 1934.

Residerende Kapellan ved Frederiksberg Kirke *Thorkil Glahn* er udnævnt til Sognepræst ved Jesuskirken i Kbhvn. 1. Nov. 1934.

Politiasistent *Frantz Hartmann*, Lyngby, er udnævnt til Politimester i Haderslev fra 1. Maj 1935.

Underdirektor *G. E. Riemann*, Nordisk Ulykkesforsikrings Aktieselskab, er udnævnt til Direktør i Selskabet fra 1. Jan. 1935.

Dr. med. *Otto Mikkelsen* er udnævnt til Chef for Sundby Hospitals kirurgiske Poliklinik 1935.

Spilleaftenerne.

Nu er Sommeren inde og Spilleaftenerne forbi; men 7. September begynder vi igen. Første Lørdag i hver af Maanederne September til Maj samles gamle Regensianere omkring Spillebordene paa Regensens Læsesal. Der dyrkes Bridge eller L'hombre efter Behag. Gamle Venner mødes her Maaned efter Maaned, og ind mellem Spillene gaar Samtalen stærkt, ligesom under den obligate Kaffepause. Flere og flere gamle og yngre »Afdøde« finder Vej derind; men der er Plads til mange endnu. Træf Aftale med jævnaldrende Regensianere om at give Møde, eller kom blot derind; det er utænkeligt, at der ikke skulle blive Plads ogsaa til Dem ved et af Bordene.

Næste Spilleaften er Lørdag den 7. September Kl. 20.

Fra Regensen:

Vinterklokkeratet 1934—35.

Halvaaret var præget af Forventningen om et anstrengende Sommerklokkerat, den 12. Maj.

Allerede Klokkevalget i September bar Præg deraf — mat og kedeligt — 1 Kandidat — Tilianer — dog ingenlunde eenstemmigt valgt. Høstballet med Aase Ziegler, et Cariocadansepar og et 5 Mands Jazzband formaaede at vække en Del af Regensens henslumrende Ballover — stærkt animeret af en Overskudsbar.

Indflyttergildet gik som sædvanlig: Middag, Revy og »højstemt« Punchesold.

Semestret kulminerede i Juleballet, hvor omtrent den halve Regens fandt Vej til den udsmykkede Sal (4 Community (nigger-)singers og Konkurrence mellem Gaardens Jazzkomponister) — stille og fredelig — Jul og Nytaar — og saa endelig det sidste Bal paa Listen, Fastelavnsbal eller Reklamebal, hvor Salen var dekorativt udsmykket med Reklamemontager (Reklamesangen, Bal-londans med Reklameballoner), altsammen god Forberedelse til en vellykket Fastelavnsfrokost, hvor man let fandt ned til Bunden »i det hele«.

Om hvad man snakkede om ind imellem: Valkendorfs Nedrivning med paafølgende Protestadresse, Indflyttere contra sarte Regensianere og — endnu en Gang — Kaptajn Jespersens Indførelse af Stavgymnastikken paa Gaarden — stille og fredelig—.

Stud. polyt. E. Kjørulff Pedersen,

Vinterklokker.

Indmeldelser i Regensianersamfundet (Kontingent 4 Kr. aarlig) modtaget i **Arnold Buscks** Boghandel, Købmagergade 49, K. Telf. 2453, 2454 og 4053 og af Fuldmægtig cand. jur. **Karl Sørensen**, Stockflethsvej 21, F.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af *P. Koch Jensen*, Norsvej 6 C. København V. Telf.: Central 7250 og Eva 1660.